

Mag je als Christen dansen?

Vraag:

Een jonge zuster vraagt: “Vroeger werd dansen door Bijbelgetrouwe Christenen strikt afgewezen; het hoorde thuis op de brede weg, en mensen die afgezonderd van de wereld hun weg gingen, deden daar dus zeker niet aan mee. Sterker nog: waar gedanst werd, hoorde je als Christen niet thuis; zulke situaties hoorde je te ontvluchten. Tegenwoordig zien veel gelovigen dat ruimer en blijven er gerust. Sterker nog: dansen wordt aangemoedigd en positief gezien. In allerlei kerken en groepen wordt inmiddels bijv. zelfs geëvangeliiseerd door middel van dans en drama, wordt aanbidding gebracht door dans en drama, en noem maar op. Hoe moet ik daar tegenover staan? Geeft de Bijbel ons aanwijzingen over dit thema?”

Antwoord:

Het Christelijke getuigenis vindt plaats door *het Woord van God dat verkondigd wordt* (Rom. 10:14-17). Het moet *gepredikt* worden. Prediking is het doorgeven, het verkondigen van het Woord. Daarin is voor dans en drama geen plaats.

De ware Christelijke aanbidding is *in geest* en *waarheid* (Joh. 4:23-24). Dat betekent: op een geestelijke manier, niet op een materiële of lichamelijke manier – behalve natuurlijk dat onze lippen lofoffers brengen aan God vanuit onze harten (Hebr. 13:15). Lichaamsbeweging, swingen, dansen e.d. en aanbidding hebben dus niets met elkaar te maken – zeker niet in de bedeling van de Gemeente. Dans en drama staan Bijbels gezien dus per definitie haaks op de ware aanbidding in geest en waarheid, geleid door de Geest van God (Fil. 3:3).

Over het ware karakter van de moderne, westerse dans (al dan niet in een ‘Christelijk’ kader) schreef een bekende Bijbeluitlegger het volgende n.a.v. Mattheüs 14:1-13:

“Johannes de Doper heeft Herodes onbevreesd zijn zonde onder de aandacht gebracht. Daarom wierp Herodes hem ook in de gevangenis. Eigenlijk wilde hij hem het liefst doden, maar hij was bang dat er dan oproer zou komen. En ook durfde hij het niet vanwege zijn eigen geweten. Hij vreesde Johannes om zijn rechtvaardigheid en zijn heilige wandel. Hij was bang dat er een oordeel op kon volgen als hij hem ter dood liet brengen; hij beschermde hem zelfs tegen de sluwe hinderlagen van zijn vrouw Herodias en luisterde graag naar hem. Maar hij brak niet met de zonde en smeedde door zijn manier van leven de ketting die hem aan de zonde bond steeds sterker en hechter, zodat hij hem tenslotte niet meer kón breken. Hij was al aan handen en voeten gebonden, voordat hij zich hiervan bewust werd.

Wat is vooral het morele kwaad toch een diep-ingrijpend kwaad! ... Jonge mensen, vergeet dit niet! Ontvlucht de zondige hartstochten; het kwaad loert als een giftige slang op de weg!

Herodes heeft niet met de zonde gebroken. Als koning kon hij zijn volk de mooiste beloften doen van vrede en vrijheid, maar zelf was hij een slaaf van de verdorvenheid. Want door wie iemand overwonnen is, diens slaaf is hij geworden (2 Petr. 2:19).

Herodias wachtte de gunstige gelegenheid af om Johannes uit de weg te ruimen. En die moest en zou komen; en ze is ook gekomen: de verjaardag van Herodes bracht die gelegenheid. Zo'n dag, die met nederige dank aan God gevierd zou moeten worden, wordt maar al te vaak doorgebracht in ongepaste vrolijkheid. Herodes viert feest met zijn voornamen. Ongetwijfeld zal de wijn de hartstochten niet onberoerd hebben gelaten. En helemaal tegen de goede gewoonten van die tijd in kwam de dochter van Herodias de feestzaal in, om door haar hartstochtelijke dans de toch al verhitte gemoederen nog meer op te winden. Allerlei verdorven zedelijke gevoelens werden er helemaal door in beslag genomen, en dat gold zeker ook voor Herodes, met het ons bekende gevolg.

Herodes maakte zich wijs dat hij om zijn eer en naam gebonden was aan zijn belofte en eed, en zo maakte hij zich schuldig aan het bloed van één van de grootste profeten, de heraut van de grote Koning. En de dochter was al net als de moeder; ze vonden allebei voldoening in het hoofd dat op de schotel lag. Dat is een praktisch voorbeeld van het Schiftwoord: 'Hoererij, wijn en nieuwe wijn nemen het hart in beslag' – ze nemen het hart en het verstand weg (Hos. 4:11).

We hebben al gezegd dat het dansen van Salomé totaal tegen de zeden van die tijd was. Het in paren dansen was toen niet gebruikelijk, en het dansen van vrouwen om mannen te bekoren al net zo min. Dit werd in elk geval in hoogstaand gezelschap ongeoorloofd geacht. Maar de zeden aan het hof van Herodes waren door en door verdorven. Dit dansen prikkelde de hartstochten; het is daarom nog steeds uit de boze. Het stamwoord van dansen duidt op een 'trekken' – onbeheersbare gevoelens worden opgewekt; je wordt ergens naar toe getrokken, maar *waar* naar toe?

In de bedeling van de wet met haar aardse, zichtbare godsdienst en haar aardse, materiële rituelen en uitingen had deze sierlijke reidans (die totaal verschilt van de huidige dans) het doel God te eren; maar wij als Christenen mogen onze Heer en God de Vader op een geestelijke wijze aanbidden, loven en danken vanuit onze harten, met onze lippen (Joh. 4:23, Hebr. 13:15).

De rei (reidans) is vanouds een uiting van blijdschap. Zo werd bij de *oosterlingen* uitdrukking gegeven aan vreugde door levendige, gracieuze, mooie gebaren, meestal begeleid door mooie zang, blijde muziek of tamboerijn. Zo toonden Mirjam en de vrouwen hun vreugde na de doortocht door de Rode Zee (Ex. 15:20-21). Zo dansten de vrouwen in reien nadat David Goliath had verslagen (1 Sam. 18:6-7). Dit is ook het dansen van David voor de ark van de Heer (2 Sam. 6:14 vv.). En in Richteren 21:19-21 lezen we van een feest van de Heer in Silo; daar gingen de dochters van Israël in reien dansend naar toe.

Maar dit is iets totaal anders dan de manier van dansen onder de heidense volken bij hun feesten, bij de beelden en altaren van hun afgoden, met eetfestijnen en alcohol – iets totaal verwerpelijks! Ook de Israëlieten maakten zich daaraan schuldig (Ex. 32:6).

Tegenwoordig wordt in paren gedanst, in tweetallen: een man en een vrouw; dat is niet een uiting van blijde dankbaarheid aan God, maar een prikkeling van vleselijke hartstochten. Het brengt de beide geslachten dicht bij elkaar, en daardoor worden vleselijke begeerten gevoed. Wie zal het aantal noemen van gelovigen die in de danszaal verongelukt zijn?

Wat is het dieptreurig dat men zelfs van Christelijke kant steeds weer probeert zo'n dansen te verdedigen! Weten we dan niet meer wat er in het hart van de mens gevonden wordt? Ja, wat er

bovenin op de loer ligt (Matth. 15:19)? Laten we toch oppassen voor elke vorm van zelfmisleiding!” (naar een artikel van br. A. de Jager).

Dr. E.S. Sonners, een beroemde neuroloog in Chicago, sprak zijn medische bezwaren uit over de moderne dans: “Ik zie de moderne dans als een terugkeer naar het barbarisme. Als medicus verklaar ik openhartig dat deze manier van genot door en door zondig is en helemaal gebaseerd op ‘sex-appeal’¹.

Ik bevestig dat dansen de meest verraderlijke manoeuvre is; de dans moet leiden tot een overtreding van de seksuele wetten. Het is een duivelse uitspatting die ongekende emoties opwekt. Zelfs tussen mensen bij wie die gevoelens totaal misplaatst zijn.

Hoe komt het dat de echtgenoot die al lang getrouwd is, zo snel vermoeid is als hij met zijn *eigen* vrouw danst? Ik zeg u: dat komt doordat de prikkel van de moderne dans in het *ongeoorloofde lichamelijke contact* ligt. Een man die weet wat échte liefde betekent, een vrouw die écht liefheeft – zo iemand keert zich minachtend en vol weerzin af van deze moderne genotmiddelen.

Het is absoluut *hoogst gevaarlijk* om zelfs de sterkste man of vrouw aan de verzoeking van de dans bloot te stellen. De lichamelijke prikkels die bij dansen worden opgewekt door de laagste en meest primitieve emoties, zullen het verstand en de geest in een snel tempo bedwelmen. Een breed spoor van kapotte huwelijken levert hiervan een tastbaar bewijs”.

De Schrift geeft dus aan dat men in het volk Israël soms een **reidans** deed als uitdrukking van dankbaarheid aan God; dat is in onze tijd van aanbidding in geest en waarheid sowieso niet aan de orde, maar het was stijlvol, rustig, sober en met kuis kleding; meestal was dat ook een reidans (d.w.z. stijlvol bewegen op muziek) door meerdere personen van hetzelfde geslacht.

In de Bijbel vindt je tegelijk ook voorbeelden van heidense dans - een vorm van dans zoals in West-Europa vandaag de dag, met onrustige, opzweepende, steeds hardere muziek, waarbij men de emotionele en seksuele zelfbeheersing langzamerhand verliest; dat wordt nog gestimuleerd door strakke kleding bij mannen en vrouwen, door grotendeels ontblote ruggen en borsten bij vrouwen, en door het lichamelijke contact met het andere geslacht; alleen dat fysieke contact al is, zoals uit de medische wetenschap bekend, een sterk opwindende factor...

En dát terwijl Gods Woord zegt:

- dat onze kleding met schaamte en kuisheid zou zijn, dus dat je je schaamt je lichaam aan een ander dan aan je eigen huwelijkspartner te presenteren; en ook dat doe je niet voor aller ogen op de dansvloer, maar alleen als je met z’n tweeën bent (1 Tim. 2:9 vv, 1 Petr. 3:1 vv, Titus 2:5, Hebr. 13:4 e.a.).
- ‘U bent voor een prijs gekocht; verheerlijk dus God in uw lichaam’. En wat is de conclusie in het eerstvolgende vers? ‘Het is goed voor een man geen vrouw aan te raken!’ (1 Kor 6:20,

¹ Dat is een zondige manier van appelleren aan seksuele gevoelens buiten het huwelijk en onder het oog van anderen; die verleiding wordt in de hand gewerkt door lichamen contact zowel als door de begeerte van de ogen (1 Joh. 2:16). Die begeerte wordt opgewekt door de beweging van het lichaam zowel als door het ontbloten ervan (denk maar aan strakke kleding bij mannen en vrouwen, aan laag uitgesneden kleding bij de vrouwen, enz.).

7:1). Heel eenvoudige vraag: hoe kan ik dansen met een partner zonder hem of haar aan te raken?

- Job 31:1 zegt: 'Ik heb een verbond gesloten met mijn ogen; hoe kan ik dan [begerig] naar een jonge vrouw kijken?' Hoe zou je als jongeman kunnen dansen met een jonge dame en géén onreine begeerten krijgen? En nog temeer als ze onkuis gekleed is... 'Waarmee houdt een jongeman zijn pad zuiver? Als hij dat bewaart overeenkomstig Uw woord' (Ps. 119:9).
- 'De vrucht van de Geest is zelfbeheersing' (Gal. 5:22); we mogen ons dus niet overgeven aan activiteiten waarin we de beheersing en controle over onze gevoelens, lichamelijke en/of seksuele prikkels e.d. niet meer volledig hebben; dat hoort bij de werken van het vlees, terwijl vers 24 zegt dat wij het vlees met zijn hartstochten en begeerten hebben gekruisigd.
- Daarom: 'Ontvlucht de begeerten van de jeugd' (2 Tim. 2:22). Vlucht weg als er gedanst wordt, zoals eens Jozef wegvluchtte voor de verleidingen in het huis van Potifar!

Kortom:

1. Als wij onszelf niet in verzoeking willen brengen,
2. als we geen aanstoot willen geven aan ongelovigen, aan jonge gelovigen en aan de hele gemeente (1 Kor. 10:32 zegt: 'Wees geen struikelblok voor Joden en voor Grieken en voor de gemeente van God'),
3. en vooral: als we willen leven tot eer van de Heer, Die ons duur gekocht heeft, en Die ons graag verblijdt met Zijn gemeenschap (1 Joh. 1:3 v.),

dan kunnen we niets anders dan onder ons als Christenen zulke praktijken als ontrendend voor onze Meester en voor ons afwijzen.